

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.861 van 9 maart 2000
in de zaak A. 85.738/VII-18.958.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te DEURNE,
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 27 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker op 23 juni 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 14 september 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. FLAMAND die, loco Advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Angolese nationaliteit, komt in België aan op 24 oktober 1998 en verklaart zich op 27 oktober 1998 vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Portugees, met behulp van een tolk (adm. doss., stuk 2).

1.3. Op 23 februari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 3).

1.4. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 1999 luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 10 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Portugese taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. VAN ROSSEM.

Betrokkene, die de Angolese nationaliteit beweert te bezitten, verklaarde dat hij sedert 1 april 1993 militair zou zijn in de 'FLEC' (Forças De Libertação Do Enclave De Cabinda (sic)) in het bos van Mayombe. Hij zou deel hebben uitgemaakt van de eerste brigade, 'Sang du Peuple', in de negende regio. Hij zou verantwoordelijk zijn geweest voor de fysieke training van de militairen en hen spionnagetechnieken hebben bijgebracht. Op 1 april 1998 zou betrokkene pamfletten hebben verspreid te Tchiowa. Hij zou zijn gearresteerd door vier militairen en zijn geslagen. Hij zou zijn meegenomen naar de militaire basis in de wijk Gica, alwaar hij zou zijn ondervraagd over de pamfletten en de FLEC. Hij zou ernstig zijn mishandeld. Betrokkene zou hebben bekend tot de FLEC te behoren. Hij zou wegens gebrek aan bewijs zijn vrijgelaten op 19 oktober 1998. Betrokkene zou onmiddellijk zijn chef, majoor Chegiquitimata, in Necuto hebben opgezocht. De majoor zou de nodige regelingen hebben getroffen, opdat betrokkene het land zou kunnen verlaten. Op 23 oktober 1998 zou betrokkene vanuit de haven van Cabinda naar Kuanda zijn gevaren. Diezelfde dag zou hij vanuit Luanda, onder begeleiding van een voor hem onbekende heer, rechtstreeks per vliegtuig naar België zijn gereisd, alwaar hij op 24 oktober 1998 zou zijn aangekomen. Hij vroeg - volgens zijn eigen verklaringen - op 25 oktober 1998 (moet wellicht 27 oktober 1998 zijn) asiel aan in België.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels omtrent betrokkenes vermeende lidmaatschap van het FLEC-FAC. Zo is betrokkene niet in staat het organigram van zijn partij weer te geven, kent hij de juiste benaming van zijn partij niet, weet hij evenmin de naam van de gewapende tak van het FLEC (alhoewel betrokkene beweert sedert 1 april 1993 militair te zijn binnen het FLEC) stelt hij in strijd met de werkelijkheid dat de militaire tak van zijn partij op

dezelfde dag als het FLEC werd opgericht, kent hij evenmin de naam van zijn partijkrant, weet hij evenmin van welke beweging Luis Ranque Frank de leider was en beweert hij verkeerdelijk dat 'OMC' Organisaçao De Movimento De Cabinda zou betekenen. (cfr. vertrouwelijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, UNHCR Refworld Juli 1996 - Country Information en verslag bezoek Nzita Antonio aan het Commissariaat-generaal, dd. 16 december 1996).

Bovendien dient vastgesteld te worden dat betrokkene geen antwoord kan geven op een aantal elementaire vragen met betrekking tot Cabinda. Zo blijkt betrokkene niet in staat de steden Landana, Necuto (zijn vermeende geboorte- en woonplaats!) en Bucu-Zau te situeren (en beweert hij meer bepaald ten onrechte dat deze steden zich in het zuiden van Cabinda zouden bevinden), weet hij niet wie de gouverneur van Cabinda is en kan hij evenmin de naam van een Cabindese rivier reproduceren (en stelt hij meer bepaald verkeerdelijk dat de Bayombe een Cabindese rivier zou zijn) (cfr. vertrouwelijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt; algemene geografische kaarten van Cabinda; UNHCR Refworld, februari 1998 - Country Information en Amnesty International, april 1998, 'Angola extrajudicial executions and torture in Cabinda')

Daarenboven vertonen betrokkenes verklaringen nog een belangrijke tegenstrijdigheid. Zo verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor van 3 december 1998, punten 31 en 47) dat zijn ouders in 1994 werden vermoord door de MPLA, terwijl hij tijdens het verhoor in dringend beroep voor het Commissariaat-generaal verzekert dat zijn ouders in 1994 verdwenen, en hierbij geen melding maakt van hun overlijden.

Zijn verklaringen met betrekking tot zijn reisweg zijn overigens ook weinig overtuigend. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (punten 24 en 41) en tijdens het verhoor in dringend beroep op het Commissariaat-generaal dat hij rechtstreeks vanuit Luanda met een Sabena-vlucht naar Brussel vloog, terwijl uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er voor Sabena-vluchten vanuit Luanda steeds een tussenlanding in Kinshasa (ex-Zaire) is voorzien (cfr. Sabena Timetable 1998).

De door betrokkene voorgelegde medische attesten, dd. 28 oktober 1998 en dd. 19 april 1999, doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, vermits hierin over de oorsprong van de beschreven letsels, die betrokkene vertoont, geen uitsluitsel wordt gegeven.

Verder is betrokkene niet in het bezit van enig document dat een controle van zijn reisweg en identiteit mogelijk maakt.

Tenslotte brengt betrokkenes verzoekschrift geen ander element naar voor dat vermag de

weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, luidens artikel 8, 5/ van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van

de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kan aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat deze bepaling zo dient te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat; dat het de Raad van State immers moet mogelijk zijn met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de tegenpartijen moet mogelijk zijn, om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen; dat de verzoekende partij gegevens dient aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en, die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel; dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift tot schorsing, duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan; dat indien de verzoekende partij hierin te kort schiet, bijvoorbeeld door zich in het schorsingsverzoek te beperken tot algemeenheden, dit euvel in een verder stadium van de procedure niet meer kan worden rechtgezet; dat het immers niet is toegestaan in latere "memories" of "conclusies" het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat in het schorsingsverzoek op algemene wijze wordt aangevoerd te concretiseren; dat met die achteraf aangevoerde gegevens geen rekening kan worden gehouden; dat vage en algemene beweringen of al te summiere uiteenzettingen niet kunnen leiden tot het

aanvaarden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State op goede gronden eist dat de verzoekende partij zeer concrete gegevens moet aanvoeren die het door haar omschreven moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen; dat samengevat de rechtspraak van de Raad van State aanneemt dat de verzoekende partij dient aan te tonen welk persoonlijk of specifiek nadeel zij ondergaat; dat het nadeel dient geconcretiseerd te zijn, dat een nadeel van algemene aard niet volstaat, omdat er een geïndividualiseerd verband dient te bestaan tussen de verzoekende partij en het beweerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat verzoeker vooreerst aanvoert in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij vreest voor zijn veiligheid bij een gedwongen terugkeer naar Angola en dat hij goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat dit laatste element dat in de huidige stand van het geding niet wordt aangetoond bezwaarlijk in aanmerking kan worden genomen, vermits verzoekers verblijf precair is; dat de beweerde vrees voor zijn veiligheid door verzoeker niet wordt geconcretiseerd; dat hij vervolgens betoogt dat hij in België een heelkundige ingreep zou moeten ondergaan; dat uit het medisch attest van 14 juli 1999 blijkt dat de behandelende geneesheer adviseert om een heelkundige ingreep te laten uitvoeren bij verzoeker; dat niet blijkt dat deze ingreep uitsluitend in België kan worden uitgevoerd; dat tenslotte de omstandigheid dat verzoeker zou worden verwijderd van het grondgebied, hem niet belet zijn verdediging te laten waarnemen door een Advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen;

3.2. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 17, § 2, van

de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.